

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΣΜΟΣ

Γράφει ο κ. Στέργιος Ν. Σάκκος, Όμ. Καθηγητής Πανεπιστημίου

Ἐπιμονή καί ἀκάματη ἡ προσπάθεια τῶν Οἰκουμενιστῶν γιά τήν ἐπιβολή τοῦ παπικοῦ πρωτείου προσλαμβάνει στίς μέρες μας διαστάσεις ἀνισχυρῆτικῆς ἐντυπωσιαστικῆς. Φορέες καί προσωπικότητες, συχνά ἀξιόλογες κατὰ τὰ ἄλλα, προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο νά ἐπιβάλουν τόν πάπα ὡς πνευματικό πλανητάρχη. Διοργανώνουν συνέδρια καί διαλόγους, συγγράφουν βιβλία καί ἀρθρα μέ κύριο καί μοναδικό στόχο νά μάς πείσουν ὅτι οφείλουμε ὀλοῖ νά ἀποδεχθούμε τήν κυριαρχία τοῦ ποντιφίκα, διότι ἴμουν ἔτσι θά ξεπερασοῦν τὰ ἀδιέξοδα καί θά λυθοῦν τὰ πάσης φύσεως προβλήματα πού κατακλύζουν τήν κοινωνία μας. Ἰσχυρίζονται μάλιστα ὅτι κατά τήν πρώτη χιλιετία ἦταν ἀπό ὄλους παραδέκτο τὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα.

Ὁ παραπάνω ἰσχυρισμός εἶναι ἀνιστόρητος καί ἀβάσιμος. Ἀποδεικνύεται δὲ ὅτι εἶναι ἐπίσης ψευδής καί κοκορήτικῆ. Πολυάριθμες καί σαφῆς μαρτυρίες βεβαιώνουν ὅτι ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες δὲν προσδίδεται στὸν ἐπίσκοπο Ῥώμης κάποια ἰδιαιτέρη ἐξουσία μέσα στὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ φρονοῦν ὄχι μόνον θεολόγοι καί ἐπίσκοποι τόσο τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς ὡς καί τῆς Ἀύσεως, ἀλλὰ καί ὀλοκληρῆς Σύνοδοι. Ἀργότερα, ὄχι μόνον κατὰ τήν διάρκεια τῆς δευτέρας ἀλλὰ καί τῆς πρώτης χιλιετίας, ὡς φορέες ἐκδηλώθηκε ἡ ἀξίωση νά ἐπιβληθεῖ ὁ πάπας ὡς ἡγετῆς (=ἀντιπρόσωπος) τοῦ Θεοῦ καί υπέρτατος κυρίαρχος ὀλης τῆς Ἐκκλησίας συνάντησε πάντοτε σθεναρὴ ἀντίσταση. Αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ πᾶγια θέση τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σ' αὐτὴ τὴν θέση παρέμεινε πιστὴ ἡ Ἀνατολή, ὅταν ἡ Δύση ἀλώθηκε ἀπὸ τοὺς φράγκους. Αὐτὴ τὴν πίστιν μάς κληροδότησε ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Φωτίου μέχρι τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμά, τὸν Ἅγιο Μάρκο Εὐγενικό, τὸν Ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη καί τὸν νεοφανῆ Ἅγιο Νεκτάριο, ἀπὸ τὴν κοίμησή τοῦ ὁποῖο οὐτε ἕνας αἰῶνας δὲν ἔχει περάσει.

Ἰσχυρίζονται καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου κάποιο, πού υποστήριξαν ὅτι στὴν πρώτη χιλιετία ὀλη ἡ Ἐκκλησία, ἀνατολικὴ καί δυτικὴ, ἀναγνώριζε τὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα. Ὁ Ἅγιος ἐντύφωσε στὸ θέμα αὐτὸ. Συγγράφηκε μάλιστα τὸ 1895 εἰδικὸ δίτομο ἔργο 800 σελίδων μέ τίτλο: «Μελέτῃ ἱστορικῆ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος, περὶ τῆς διαίωνης αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ δυνατοῦ ἡ ἀδύνατον τῆς ἑνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς ἀνατολικῆς καί δυτικῆς». Ἐρευνητὴς ἀξιόπιστος πηγὲς συγκέντρωσε μαρτυρίες μέ τίς ὁποῖες ἀποδεικνύει πολλαπλῶς ὅτι ἡ ἀξίωση τοῦ πάπα νά ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ μοναδικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἀπορρίφθηκε ἀπὸ ὄλους ἐν τῆ γενεῇ τῆς. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν μελέτῃ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου θά παραθεῶ στὴν συνέχεια μερικῆς μόνου μαρτυρίας, πρὸς ἐνημέρωσή καί πνευματικὸ κατάρτισον τῶν ἀναγνωστῶν. Παραπέμπω στὸν πρώτο τόμο τῆς Μελέτῃς, πού τυπώθηκε ἀπὸ τὸν Π. Λεωνί, ἐν Ἀθήναις 1911.

Μὲ ἀντικειμενικότητα ἀξιόπιστο ιστορικό ὁ Ἅγιος ἐπίσκοπος Πενταπόλεως παρουσιάζει συνοπτικὰ τὰ αἴτια τοῦ σχίσματος ὅπως τὰ ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐποχὴ τοῦ καὶ ὁ δύο πλευρῆς.

Κατὰ τοὺς δυτικούς: Ἡ βασικὴ αἰτία εἶναι ἡ ὑπεροψία τῆς Ἀνατο-

λικῆς Ἐκκλησίας ἡ ὁποία ἀρνεῖται στὸν πάπα Ῥώμη τὰ πρώτεια ὀ δόλοκληρη τὴν Ἐκκλησία. Δηλαδή δὲν δέχεται α) τὴν ἀπονομὴ ἀποστολικοῦ πρωτείου στὸν Πέτρο ἀπὸ τὸν Κύριο, β) τὴν μεταβίβαση αὐτοῦ τοῦ πρωτείου στὸν ἐκώστωτε ρωμαῖο ποντιφίκα, γ) τὴν φύση καί τὴν οὐσία τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα καί δ) τὸ «ἀλάθητο» τοῦ πάπα.

Κατὰ τοὺς ἀνατολικούς: Τὰ σπουδαιότερα αἴτια εἶναι τρία α) ἡ ἀξίωση τοῦ πρωτείου ἀπὸ τὸν πάπα Ῥώμης β) οἱ αὐθάρετες δογματικῆς καινοτομίες τῆς Δύσεως καί γ) ἡ ἀθέτηση τοῦ κύρους τῶν Ἱερῶν Συνόδων πού μόνο αὐτῆς κατέχουν τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας (σελ. 7-8).

Καὶ συμπεραίνει ὁ Ἅγιος: «Ὅι ὄροι τῆς ἑνώσεως εἶναι τοιοῦτοι, ὥστε καθίσταται τὴν ζητούμενη ἑνωσιν ἀδύνατον διότι δὲν ἔχουσι οὐδὲν σημεῖον συναντήσεως, ζητούσι δὲ ἕκατέρα παρὰ τῆς ἐτέρας, οὔτε πλείον οὔτε ἕλαττον, τὴν ἄρνησιν ἑαυτῆς...» (σελ. 9). Εἶναι προφανές ὅτι μέχρι σήμερα καί παρ' ὄλους τοὺς διαλόγους καί τῆς ἐνωτικῆς προσπάθειες τίποτε δὲν ἄλλαξε στίς τοποθετήσεις τῶν δύο πλευρῶν. Τὰ τελευταία μάλιστα οἰκουμενιστικὰ συνέδρια στὴν Ραβέννα καί στὴν Κύπρο ἕνα θέμα ἔθεσαν ὡς βασικὸ γιὰ νά ἐπιτευχθεῖ ἡ πλήρης ἑνωσις, ἡ ἀποδεχθῆναι ὁ ὀρθόδοξος ὁ μόνου τὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα καί νά διατηρηθοῦν τὰ δόγματα τοὺς ὅπως ἔχουν. Νά προσχωρήσουν, δηλαδή, στὴν Οὐνία. Δὲν ὑπάρχει, λοιπὸν, καμία ὑποχώρηση ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ θέση τῶν Δυτικῶν, ἀρα ἡ ἑνωσις ἐξακολουθεῖ νά παραμένει καί σήμερα ἀνέφικτη.

Τὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα Ῥώμης παρουσιάζει ὁ Ἅγιος ὡς θεμελιώδη ἀρχὴ τῆς Δύσεως καί ἀρχὴ τῆς ἀποκαρμίνσεως τῆς ἀπὸ τὴν μία καθολικὴ καί ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Εἶναι ἐντυπωσιακὸ ὅτι τὴν ἀξίωση αὐτῆς θεωρεῖ οὐνομίλικη μέ τὴν ἐκκλησία τῆς Ῥώμης καί συμφύται τὸν χαρακτήρα τῶν Ῥωμαίων, τῶν ἴστων πωλιτῶν τῆς μεγάλης ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας (σελ. 10). Ἡ ἐπίδραση αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπινου στοιχείου στοὺς ἐκκλησιαστικούς ἡγέτες τῆς ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας ὑπῆρξε διαχρονικὴ καθοριστικὴ γιὰ τὴν διαμόρφωση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος τῆς Ῥώμης καί βέβαια τῶν ἀπαιτησῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας ἀπὸ τίς ἐκτὸς Ῥώμης ἐκκλησίας.

Ποῦ στῆριζαν ὄμως οἱ πάπες τῆς Ῥώμης θεολογικὰ τὸ πρωτεῖο τους;

Ἰσχυρίζονται ὅτι αὐτὸ ἀπορρέει ἀπὸ τὸ ἀποστολικὸ πρωτεῖο τοῦ Πέτρο. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἀναφέρει τὰ χωρία τῶν Εὐαγγελίων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν παρρημιευμένα οἱ δυτικοὶ γιὰ νά διακηρύξουν ὅτι ὁ ἀπόστολος Πέτρος εἶχε κυριαρχικὴ ἐξουσία ἀνάμεσα στους μαθητῆς καί γενικότερα μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὡστόσο ὑπάρχουν πάμπολλα χωρία πού συνηγοροῦν γιὰ τὴν πλήρη ἰσότητα μετα-ὀν τῶν μαθητῶν. Αὐτὰ ὡς καί οἱ παπικοὶ τὰ παραθεῶντες. Στῆς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων πχ. ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λόγῳ τοῦ χαρακτήρος του, βέβαια, προτίσταναι τῶν μαθητῶν ἀλλὰ ποτε δὲν προβάλεται ὡς ὁ πρῶτος καί κυρίαρχος οὔτε καί ὡς ἀλάθητος. Δὲν ἀποφασίζει ποτε μόνος. Λέγει τὰ προκύπτοντα θέματα πάντοτε ἀπὸ κοινού μέ τοὺς ἄλλους ἀποστόλους καί μέ τὰ

μέλη τῆς πρώτης ἐκκλησίας (βλ. Πρξ 1,15-26, 6,2-6). Δέχθηκε μάλιστα τὴν ἐπιτίμησιν τοῦ ἀποστόλου Παύλου (βλ. Γα 2,11-14), ὅπως εἶχε στωλικὸ πρωτεῖο στὸν Πέτρο ἀπὸ τὸν Κύριο (Μθ 16,23).

Ἄκουε κι ἄν ἀναγνωρίζοταν κάποιο πρωτεῖο στὸν Ἀπόστολο Πέτρο, μέ ποιὰ αἰτιολογία αὐτὸ θά ἔπρεπε νά μεταβιβασθεῖ στὸν προκαθήμενο τῆς Ῥώμης;

Ἀπὸ τὰ πρώτα χρόνια, σημειώνεται ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, καί ἄλλες τοπικῆς ἐκκλησίας σεμνύνονταν νά τιμοῦν ὡς ἰδρυτὴ τους τὸν ἀπόστολο Πέτρο. Καμία ὄμως δὲν διανοήθηκε νά διεκδικήσῃ πρωτεῖο ἐξουσίας. Ἀντίθετα ἡ Ῥώμη, γιὰ τὴν ὁποία μόχθησε δύο καί πλέον ἔτη ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος, ἀρνήθηκε τὴν πατρότητά του καί αὐθάρετα, ὅπως ἀποδεικνύεται στὴν συνέχεια ὁ Ἅγιος, τοποθέτησε στὸν θρόνον τῆς τὸν ἀπόστολο Πέτρο μέ στόχο νά στῆριξε σ' αὐτὸν τὴν θεωρία τοῦ πρωτείου τῆς. Ὅπως ἀποδεικνύεται ὄμως ἀπὸ τίς ἀπογραφικῆς μαρτυρίες καί τὰ ἀγιοπατερικὰ κείμενα, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὄχι μόνου δὲν πῆγε στὴν Ῥώμη, ἀλλὰ «...οὔτε τὸν ἄερα τῆς Ῥώμης φρονούμεν, πόρρωθεν ποτὲ ἀνέπνευσε» (σελ. 19).

Ψευδευπίγραφα καί ἀπόκρυφα κείμενα ἐπισημαίνει οἱ παπικοὶ προκειμένου νά στῆριξουν ἐκεῖ τὸ ἀστήρικτο πρωτεῖο τοῦ πάπα. Τέτοιον κείμενο, ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος, εἶναι ἡ λεγόμενη Ἐπιστολὴ τοῦ Κλήμεντος Ῥώμης πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ῥεσοῦλίανου, γραμμένη κατὰ τὸν 2ο αἰ. (σελ. 14-16). Κατὰ τὸν 3ο αἰ. οἱ παπικοὶ δὲν διάστασαν νά παραχαράξουν τὸ ἔργο τοῦ Κυπριανοῦ Καρχηδόνης «Περὶ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας». Ἀφιερώθηκε πολλές σελίδες στὴ μελέτῃ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου γιὰ νά ἀποδείξει μέ βάση τὰ κείμενα καί τῆς ἐργασίας εἰδικῶν αὐτὴ τὴν παραχάραξη (σελ. 50-61).

Ἀποκρυφιστικὴ τῆς πλαστογράφησης στὴν ὁποία ἐπιδόθηκαν οἱ δυτικοὶ ἀποστολοὶ οἱ Ψευδοσπιδωρεῖς διατάξεις τοῦ Θεοῦ αἰ. (σελ. 185 ἔ.). Τὸ ψευδὲς αὐτῶν τῶν κειμένων ἀναγνωρίζεται ἀκόμη καί ἀπὸ καθολικὸς ἐπιστήμονες. Μία ἀκόμη προσπάθεια τοῦ 8ου αἰ. ἀναφέρει ὁ Ἅγιος συγγραφέας, τῆς «Δωρεῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου στὸν πάπα Σιλβέστρο», κείμενο μέ τὸ ὁποῖο ὁ Μ. Κωνσταντίνος παραχωρεῖ ἰδιαιτέρως ἐξουσίες καί προνόμια στὸν πάπα Ῥώμης. Ἐχει εὐθευσθεῖ πολλές φορές καί ἀπὸ πολλούς ἦδη ἀπὸ τὸν 15ο αἰ. (σελ. 189-190).

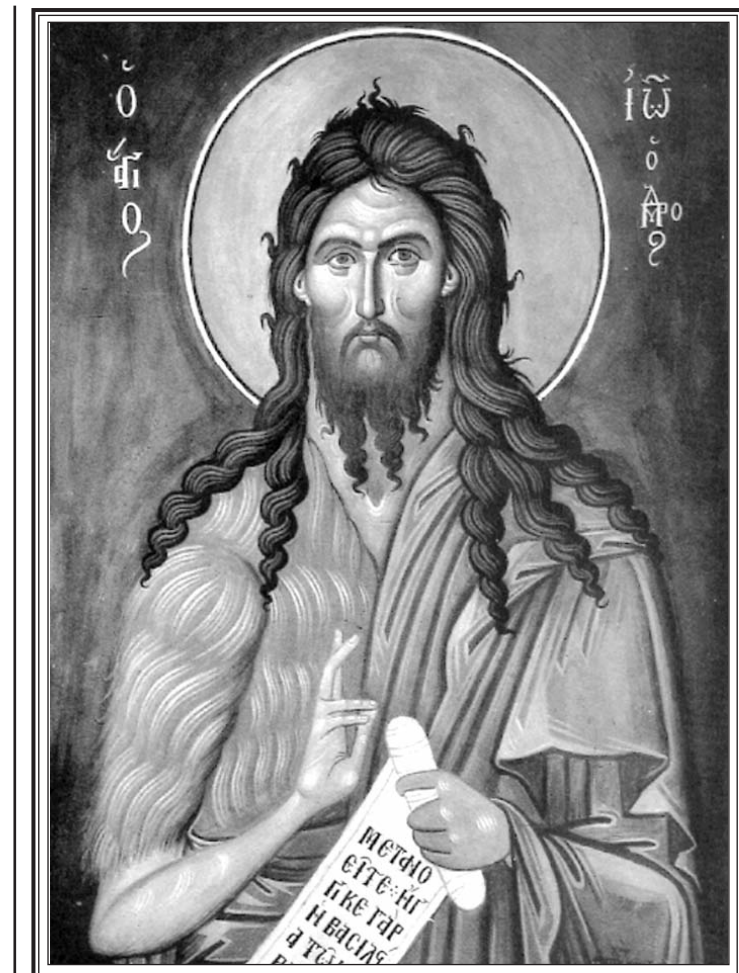
Παρ' ὄλες τῆς προσπάθειες τῶν δυτικῶν δὲν ἀναγνωρίζεται ποτε κανεῖς πρωτεῖο ἐξουσίας στὸν πάπα.

Στὴν «Μελέτῃ» ἀναφέρονται οἱ πρώτες ἀπόπειρες παπῶν νά ἀσκήσουν ἡγεμονικὴ ἐξουσία ἡ Ἀνατολὴ καί Δύση καθῶς καί οἱ ἀντιδράσεις πού προκάλεισαν.

Ἀφορμὴ ἔδωσαν οἱ διαφορῆς μεταξὺ Ἀνατολῆς καί Δύσεως ὡς πρὸς τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα. Πρῶτος ὁ πάπας Ἀνίκητος ἐζώωσε νά γιορτάζεται τὸ Πάσχα παντοῦ τὴν ἡμέρα πού τὸ γιορτάζε ἡ Ῥώμη. Ἀντιτάχθηκε ὁ Ἅγιος ἐπίσκοπος Σμύρνης Πολυκαρπός, ἀλλὰ ἡ διαφάνια ἐλίξε ἐιρηνικὰ καί κάθε τοπικὴ ἐκκλησία γιορτάζε τὸ Πάσχα σύμφωνα μέ τὴν δικὴ τῆς παράδοση. Τὸ θέμα ἐπανῆλθε στὰ τέλη τοῦ 2ου αἰ. Ὁ πάπας Βίκτωρ στήθηκε περισσότερο ἀδιάλλατος καί ἀφόριστος τὸν Πολυκάρπη, ἐπίσκοπο Ἐφέσου, ἀλλὰ καί ὄσους ἀντέδρασαν στίς ἀξιώσεις του. Τελικὰ ὁ ἀφορισμὸς ἀψέσπρηθ καί οἱ Ἐκκλησίες Ἀνατολῆς καί Δύσεως ἐμείναν ἐν κοινῇ ἀγάπῃ. Δὲν ἔγινε τὸ ἴδιο ὄμως στὴν περίπτωση τοῦ πάπα Στεφάνου, τὸν 3ο αἰ. Ἐδῶ τὴν ἀφορμὴ ἔδωσαν τὸ θέμα τοῦ ἀναβαπτισμοῦ ὄσων ἐπιστρέφουν ἀπὸ τίς διάφορες ἀιρέσεις στὴν μία Ἐκκλησία. Ὁ Κυπριανὸς Καρχηδόνης συγκάλεσε δύο τοπικῆς Συνόδους, οἱ ὁποῖες ἀπεφασίσαν νά ἀναβαπτίζονται οἱ πρῶην πληρώματα. Ὁ πάπας Στέφανος νά ἰσχυρῆ καμία Σύνοδο καί μέ τὴν ἀπειλή ἀποκήρυξης – ἀπερίσπρη τὸν ἀναβαπτισμὸ καί «διέταξε» ὄλους τοὺς ἐπισκόπους νά τηρήσουν τὴν ἀπόφασή του. Πληθῶν τοπικῶν Συνόδων στὴν Ἀνατολή καί στὴν Ἀφρική ἐπέκριναν καί στήριξαν τὴν ὄσση τοῦ Στεφάνου. «Ἐκ τούτων», συμπεραίνει ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, «δεικνύεται τὸ πᾶσον ἡ Ἐκκλησία ἀνεγνωρίζε τῷ πάπῃ πρωτεία, ἡγεμονίαν, ἀλάθησιν, καί ὅ, τι ἔτερον, ὅπερ ἀξιοῖ ὅτι ἔλαβεν» (σελ. 63).

Τὸ μόνου «πρωτεῖο», πού δέχεται ὁ Ἅγιος ἐπὶ ἀπολάμβανε ὁ πάπας ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες εἶναι τὸ πρωτεῖο τιμῆς – καί ὄχι ἐξουσίας – κι αὐτὸ λόγῳ κάποιων συγκυριῶν:

α) Ὁ πάπας ἦταν ἐπίσκοπος τῆς ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2010
Ἀπόστολος: Ἐφεσ. δ' 12 – 13
Ἦχος πλ. β'. — Ἐωθινόν: Θ'
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΖΩΓΟΝΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Μετὰ τὴ σὺλληψη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ὁ Χριστὸς ἐφυγε γιὰ τὴ Γαλιλαία κι ἐγκαταστάθηκε στὴν Καπερναοὺ – πόλη πού βρίσκεται στίς ὄχθες τῆς Ἀλιμνῆς – σύμφωνα καί μέ τὴν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα, ὅτι στὴν περιοχὴ ἐκείνη, πού τὴν κατοικοῦσαν εἰδωλωτῆρες, βυθισμένοι στὸ σκοτάδι, θά ἔβλεπαν δυνατὸ φῶς. Τὸ φῶς αὐτὸ ἦταν ὁ Χριστὸς, ὁ ὁποῖος μέ τὴν διδασκαλία του καί τὸ παράδειγμα του θά διέλυε τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας καί τὸ θάνατον.

Ὁ μακρὰν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἄνθρωπο εἶναι πράγματι βυθισμένοι στὸ σκοτάδι. Δὲν μπορούν νά δώσουν ἀπάντησις στὰ ὑπαρξιακὰ ἐρωτήματα, πού τοὺς ἀπαχολοῦν. Δὲν μπορούν νά λύσουν τὰ προβλήματα τοὺς. Δὲν μπορούν νά ἀντιμετωπίσουν τὰ ἀδιέξοδα. Ἀδύνατον νά δώσουν νόημα στὴ ζωὴ τους. Γι' αὐτὸ καί εἶναι δυστυχεῖς.

Ὁ πλῆστον τοῦ Θεοῦ ἔχουν φωτεινὴ ζωὴ. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καί οἱ ἐντολῆς φωτίζουν τὰ βήματα τους. Γνωρίζουν τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς τους καί τὰ καθήκοντά τους. Ἰδανικὸ τους εἶναι ὁ ἐνάρετος βίος καί ἔγερμα τῆς ἐπιχειρίας ζωῆς τους ἡ Βασίλεια τῶν Οὐρανῶν. Δὲν καταπονοῦνται μέ ἰδεολογίες, πού καταστρέφουν τὸ νοῦ καί δὲν υποδουλοῦνται ἀπὸ ἀνθρώπους, πού εἶναι ἀρνητῆς τοῦ Θεοῦ. Τὰ ὑλικά ἀνάθη δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς. Εἶναι χρῆσιμα, ἀλλὰ δὲν τὸν αἰχμαλωτίζουν.

Ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία ζωογονεῖ τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Κάτι πού δὲν θέλουν νά παραδεχτοῦν οἱ ἄθεοι. Κάι ὄμως πραγματοποιεῖται. Εἶναι ἐνδιαφέροντα τὰ ὄσα σημειώνονται γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἕνας ἐπίσκοπος: «Οἱ ἄνθρωποι συγκροτοῦν κοινωνία, ὅταν μάλιστα αὐτοὶ σχετίζονται μεταξὺ τους καί συνεργάζονται. Βασικὴ διδασχὴ τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, πού φθάνει μέχρι τὴν ἀγάπη τοῦ ἐχθροῦ καί τὴν αὐτοθυσία. Ὁ Χριστὸς, ἐπιμῶνως, κηρύττοντας τὴν ἀγάπη, ὡς πρῶτιστη κοινωνικὴ ἀρετὴ, δημιουργεῖ τὴν βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ὑπαρξὴ καί λειτουργίαν τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας. Στὴν προχριστιανικῆ ἐποχῇ, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον ἦταν ἀγνωστὴ καί ἀνεφικτὴ. Στὴ χριστιανικὴ ἐποχῇ, πολλὰ ἔργα κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καί κοινωνικῆς συνοχῆς ὀφείλονται ἐπὶ ἀνθρώπους, πού ἐμμένονται ἀπὸ τὸ ἰδανικό τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ἀλλὰ καί γενικότερα, οἱ δομῆς καί οἱ λειτουργίες τῶν συγχρονῶν κοινωνιῶν ἔχουν τὴν προέλευσή τους ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ διδασχὴ τῆς ἀγάπης».

Μακάρι οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι νά θελήσουν νά παραδεχτοῦν αὐτὴ τὴν προφορά πρὸς τὴν κοινωνία, πού κάνει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

Ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ καί ὁ ἄνθρωπος

4. Η ΡΙΖΑ ΤΩΝ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΩΝ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΩΝ

Τοῦ Αρχιμ. Καλλίστρατου Ν. Λυράκη, τ. Ἱεροκήρυκος Ἱερῶν Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Τὸ παράδειγμα τοῦ Αἰθίοπου εὐνοχου
Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐπὶ ὁμῶς ἐγκωμιάζει τὴν προθυμία τοῦ ἀξιωματοῦχοῦ ἐκείνου τῆς Αἰθιοπίας, πού μελετοῦσε –ὅπως λένε οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων– τὸ Νόμου τοῦ Θεοῦ στὸ ἀμάει κατὰ τὸ ταξίδι του, ἐξοικονομώντας κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο χρόνον γιὰ μελέτῃ μέσα στίς πολλές του υποχρεώσεις καί τὰ καθήκοντα. Σημειώνει σχετικὰ ὁ ἱερός πατήρ.

«Πράγματι καί ὁ Βάρβαρος εὐνοχός, πού ἦταν τῶν ὑπέρτατης τῆς βασιλείας τῶν Αἰθίοπων, μολοῦντὸν κατέχε τόσον μεγάλου ἀξίωμου καί βρισκόταν πάνω στὸ ἀμάει του, παρὰ ταῦτα καί τὴν ὥρα αὐτὴ δὲν παραμελοῦσε τὴ μελέτῃ τῆς Γραφῆς, ἀλλὰ κρατώντας στὰ χεῖρα του τὸ βιβλίον τὸ προφήτῃ Ἡσαΐα διάβαζε αὐτὸ μέ μεγάλο ἐνδιαφέρον, χωρὶς μάλιστα νά ἀντιλαμβάνεται τὸ περιεχόμενον. Ἐπειδὴ, ὄμως, πρόσφερε ὁ, τι ἐξαίρετην ἀπὸ αὐτὸν, δηλαδὴ τὴ φροντίδα, τὴν προθυμία καί τὴν προσοχὴ, βρῆκε καί τὸν ὀδηγῶ».

Καί συνεχίζει ὁ ἱερός Πατήρ νά προβάλει τὸ παράδειγμα τοῦ εὐνοχου τῆς βασιλείας Κανδάκης, πού ἀποστομῶναι ὀποιαδήποτε ἀδικαιολογητὴ δικαιολογία. Γράφει συγκεκριμένως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης:

«Ἐκείνου, παρακαλῶ, πόσο σπουδαῖο πράγμα ἦταν τὸ εἶτε ὅταν ταξίδευε παραμελοῦσε τὴ μελέτῃ τῆς Γραφῆς, καί αὐτὰ συνέβαιναν ἐνῶ βρισκόταν πάνω στὸ ἀμάει. Ἄς τὸ ἀκούσουν ἐκεῖνοι, πού δὲν καταδέχονται νά πράξουν τὸ ἴδιο, οὔτε ὅταν βρίσκονται

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑΤΙΚΟΣ ΟΔΥΡΜΟΣ ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!

Τοῦ κ. Λάμπρου Σκόντζου, Θεολόγου – Καθηγητοῦ

Ἡ ἐνανθρώπησι τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ πλέον ἐκπιδφορὸ καί χαρισμόνον γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, διότι ἀποτελεῖ τὴν φωτοφόρο δια-ραυρὴ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου καί ὀλοκληρῶν τῆς κτίσεως ἀπὸ τῆς φοβερῆ δουλεία τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορῆς, τὴν ὁποία εἰσήγαγε στὴ θεία δημιουργία ὁ διάβολος, ὁ ὀλέθριος ἀντίδοκ τοῦ Θεοῦ καί καταστραφῆς τῶν ἔργων Του. Ὁ Ἅγιος Ἄγγελος τῆς Γεννήσεως διαμήνυσε στοὺς ταπεινούς ποιμένες τῆς Βηθλεέμ πῶς «ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ἡμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος» (Λουκ. 2,10), κομίζοντας τὴν χαροποιὴ εἰδησι, γιὰ τὴν ὁποία ἀδόμωτους κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ. Ἡ ὄντως μεγάλη αὐτὴ χαρὰ εἶνε ἐκδηλη τῶντος ἀποκόμιος ἐκείνου ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖοι δοκίμασαν πρῶτὴ τὴν ἀνεκλάλητὴ ἀγάλλιαση τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀπαρχὴ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ἡ ἴδια χαρὰ καί ἰλαρότητα καταλαμβάνει κάθε ἀνθρώπου, πού ἀντιλαμβάνεται τὴν ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώση, ἐναποθέτει ἐπ' αὐτὸν κάθε βᾶσαν τῆς βιωτῆς του καί ἐλπίζει στὴν προσωπικὴ του μεταμόρφωση «εἰς ἄνδρα τέλειον εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4,13), δηλαδὴ στὴν κατά χάριν θεώση του. Αὐτὴ τὴν χαρὰ βιώνει ἀσυνείδητα ὄλος ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος ἐσπάρει τὸ μέγιστον γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ἔστω μέ τὸ δικὸ του ἐξωχωριστὸ τρόπο τῶν ἐξωτερικῶν τύπων καί τῆς καταναλωτικῆς μαρίας τῶν ἁγίων ἡμερῶν. Εἶναι γνωστὸ πῶς καί μὴ χριστιανικοὶ λαοὶ συμμετέχουν στὸν ἑορτασμὸ αὐτό, διότι δὲν μπορούν νά ἀντιπαραδῶνται τὴν μεγάλῃ ἐσπῆ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχει ἡμιπολιεῖς ὀλοκληρῆ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ὄλων τῶν ὀστων καί ὄλων τῶν ἐποχῶν, μέ τὴν ἀναστικὴ του χάρη.

Ἀλλὰ, ἀλλοίμονο, ὑπάρχει καί τραγικὴ ἐξαίρεσι ἐπ' αὐτὸν τὸν κανόνα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνου δὲν συμμετέχουν στὴν παγκόσμια καί πανανθρώπινη χαρὰ τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως, ἀλλὰ ἀντίθετα λυποῦνται καί δῶρονται τίς ἄγιες ἡμέρες τοῦ Δεκεμβριανοῦ. Καταριεῖται τὸ γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου καί προσπαθοῦν ἀνεπιτυχῶς νά μειώσουν τὴν σημασία του. Ἡ πνευματικὴ του συσκοτισμὴ καί τὸ διαβολικό του μέγεθος τοῦ ἐμπεδισμοῦ νά ἀντιλήφθω, οὔτε ὅτι ἐλάττωσεν τὸ μέγεθος τῆς θείας δωρεᾶς. Ὁ ψυχικός τους δαλιωτισμὸς τοὺς κρατᾶ σὲ πυκνὰ σκοτάδια καί δὲ

μποροῦν νά δοῦν μέ καθαρότητα καί ἀντικειμενικότητα τὴν μεγάλη καὶ σωτηρία ἀλλάγη, πού ἔφερε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον.

Κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς ἀνήκουν στὸν νεοφανῆ κίνημα τοῦ Νεοπαγιασμοῦ, πού εἶναι γέννημα καί θρέμμα τοῦ διαβό